

PRUDENCI COMES, LA DÈRIA DE LA LITERATURA

Isidor Cònsul

Vaig associar-me al Col·legi de Llicenciats en acabar la carrera, com fèiem els que sortíem de la Universitat en la primera meitat dels setanta. El temps era esventat i no gens fàcil, corrien dies febrsos de canvi i els nervis polítics jugaven la mala passada de trair evidències. No se per quins set sous, però degué ser una història de mesquineses polítiques, el cas és que me'n vaig donar de baixa l'any 1977 o 1978. Condemnat a les tenebres exteriors, vaig ser-ne fora vuit o deu anys, fins que en Prudenci Comes, amb consell d'amic, em va convèncer de tornar al bon camí amb l'ham de la literatura. Devia ser a mitjan dels vuitanta i és en aquests darrers quinze anys que l'he tractat amb més freqüència. La nostra relació basculava sobre dos punts de referència: en el primer ens reconeixíem indis d'una mateixa tribu, a la banda de Ponent, i ens feia gràcia trufar els encontres amb girs lleidatans i la mena de senyals indígenes que són l'essència de cadascú. L'altre eix era literari. El Prudenci patia perquè els cursos de literatura catalana del col·legi, sobretot els de l'Escola d'Estiu, fossin coherents i rigorosos, i tinguessin una llúida representació en el conjunt del programa general. D'altra banda, tenia l'encaparrament que des del col·legi calia reflectir les celebracions i efemèrides de la societat literària catalana. Així, des de 1990, amb el mig segle de la publicació de *Tirant lo Blanc*, l'Escola d'Estiu ha incorporat, any rere any, cursos, publicacions i conferències sobre les celebracions centenàries de Salvat-Papasseit, Sagarra, Foix, Riba, Pla i Villalonga; també els cent-cinquanta anys de Verdaguer i de Guimerà ("El Segle Romàntic"), i encara el curs passat vam projectar, per iniciativa seva, un dels cursos estrella de l'estiu: la "Generació del 98" des de l'òptica catalana. Poques setmanes abans de la seva mort ens havíem vist per endegar les activitats d'enguany i havíem acordat que recordaríem els cent anys de naixement de l'il·lustre sabadellenc Joan Oliver, el poeta "Pere Quart".

Era, al mateix temps, un lector voraç i intel·ligent, un tipus que estava a l'aguait del que s'anava publicant i demostrava la pròpia bondat de criteri en la tria dels llibres que s'havien de comentar al butlletí. Ha estat un dels perns del premi Pere Calders, jugat a tres bandes per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, el Col·legi de Llicenciats i el Departament d'Ensenyament, i era, per damunt de tot, un bon amic. Ara que ja sé que no em trucarà per demanar-me un article, o l'organització d'un curs, o el parer per a un dossier de butlletí, m'adono que he perdut un dels interlocutors més subtils i fins que he tingut aquests darrers anys.

(Isidor Cònsul)